

DE GELEGENHEID TEN NUTTE MAKEN

Lezen: Ef. 5:15-21

“We zijn eenzaam”, “We voelen ons geïsoleerd”, “We gaan naar de dienst op zondag, luisteren naar de preek en gaan weer naar huis; daar moeten we het mee doen”: klachten die nogal eens geuit worden door christenen die meer verwachten van samenkomsten dan religieus vermaak of plichtsvervulling. De Gemeente van de Here Jezus behoort toch veel rijker te zijn dan dat? Waar is het onderlinge liefdebetoon? Waar is de aansporing en bemoediging, de warmte die je in een gezelschap van gelovigen mag verwachten, de liefelijkheid waar Psalm 133 over spreekt?

De essentie van gemeenschap

Genoemde klachten zijn misschien terecht, maar kunnen een verkeerde bron hebben. Wat verwachten we van de gemeente? Wat verwachten we van elkaar? Eigenlijk is dat geen goede vraag. De vraag moet zijn: krijgt de Here Jezus wat Hij van Zijn gemeente mag verwachten? Ziet Hij de vrucht van Zijn lijden, tot Zijn verzadiging (Jes. 53:11)? De essentie van de gemeente is dat de Here Jezus krijgt waar Hij recht op heeft. Zij moet Zijn rechten waarborgen, vertegenwoordigen en uitvoeren, in een wereld waar die rechten worden omstreden. Dat is haar roeping. De gemeente is hemels, niet aards. Vandaar dat Paulus wijst op de noodzaak voortdurend vervuld te zijn met de Heilige Geest als het gaat om gemeenschapsbeoefening in de gemeente te Efeze. En iets vergelijkbaars zegt hij tegen de Colossenzen: “Zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.” En dan schrijft hij hoe men met elkaar om dient te gaan. Uitgangspunt is de hemelse roeping, niet hoe we een goed lopende groep formeren. De gemeente is geen sociaal gegeven, maar is een geestelijk lichaam.

Onmisbare elementen van gemeenschap

In het gedeelte in Efeziërs 5 worden, naast, of vanuit het vervuld zijn met de Heilige Geest, enkele onmisbare elementen van gemeenschapsbeoefening genoemd: wijsheid (gehoorzaamheid aan Gods Woord), blijdschap, aanbidding, dankbaarheid en nederigheid. Ze duiden allemaal op een hartsgesteldheid en een gezindheid. Als een dergelijke hartsgesteldheid en gezindheid onder ons ontbreekt, kan de Heer nooit in ons midden krijgen waar Hij recht op heeft. Het samenzijn van gelovigen moet deze karakteristieken hebben en daarin moet de gemeente voortdurend groeien. De gelegenheid ten nutte maken betekent dat we er voortdurend naar streven dat er werkelijke geestelijke opbouw is, gede-

gen onderwijs, dat er voldoende tijd is voor het uiten van onze dankbaarheid en aanbidding en dat we onze diensten kunnen uitoefenen naar de gaven van de Geest die alle leden afzonderlijk zijn toebedeeld.

Gods tegenwoordigheid

Wat de geestelijke rijkdom van ons samenzijn bepaalt is Gods tegenwoordigheid. Het “ten nutte maken” van de gelegenheid is hierop gericht, dat de Heer Zijn plaats krijgt in ons midden. De Heer belooft in Zijn Woord dat Hij in het midden is van hen die in Zijn Naam vergaderd zijn, dat de Heilige Geest tot in eeuwigheid met ons is. Toch kunnen we de Geest bedroeven (Ef. 4:30) en zelfs uitdoven (1 Tess. 5:19). De Heer waarschuwt de gemeente te Efeze dat Hij de kandelaar wegneemt als men zich niet bekeert (Op. 2:5). En tegen de gemeente te Laodicea zegt de Heer dat Hij zelfs al buiten staat (Op. 3:20). Maar door die houding van dankbare aanbidding en nederige dienstbaarheid kunnen we dat voorkomen en mogen we verwachten dat de hand van de Heer over de samenkomst is en dat Hij ons kan leiden door de Heilige Geest.

Wanneer wij de afscheidsrede van de Here Jezus aan Zijn discipelen bestuderen (Joh. 13 t/m 17) kunnen we stellen dat de aanwezigheid van de Heilige Geest onder ons verzekerd is. En toch maken we mee dat onze samenkomsten leeg of zelfs doods aandoen. We gaan in gebed en maken de Heer onze dorst naar Hem bekend. We bidden om een opwekking. We bidden dat de Heilige Geest neerdaalt. Maar de Heilige Geest *is* al neergedaald. Gelukkig begrijpt God de Vader onze gebrekkige terminologie en weet Hij wat we bedoelen als we bidden om een nieuw Pinksteren in ons midden. De Here Jezus heeft Zijn discipelen verzekerd van de aanwezigheid van de Heilige Geest, maar in dezelfde rede noemt Hij ook vele voorwaarden voor het slagen van de zending van de Heilige Geest. De Heilige Geest is wel gezonden, maar dat wil nog niet zeggen dat Zijn missie onder ons slaagt. Lees alle “indiens” maar eens na in deze hoofdstukken! De Heer wijst erop dat er voor ons een weg te gaan is tot de volle waarheid (Joh. 16:13) en dat het Zijn bedoeling is dat wij daar zullen zijn waar Hij is, in heerlijkheid (Joh. 17:24). En daar zit ’m de crux. Wij bidden dat Hij daar zal zijn waar wij zijn, terwijl Hij bidt dat wij daar zullen zijn waar Hij is! Hij *is* daar waar wij zijn, door de Heilige Geest. En nu wil Hij dat wij daar zullen komen waar Hij is, ook door de Heilige Geest. “Blijft in Mij, gelijk Ik in u,” zegt de Here Jezus (Joh. 15:3). En voor dat doel roept Hij Zijn gemeente samen. Dáárvoor zijn we gemeente en dat is het nut van onze samenkomsten. Wij zijn tot de gemeente van de Here Jezus geroepen om Zijn verheerlijking te bezegelen.

Het persoonlijk aandeel

Wat is het persoonlijk aandeel daarin? De één heeft een meer in het oog lo-

pende dienst dan de ander, maar het betekent in ieder geval *dienst*. En ik kan niet dienen tenzij ik die hartsgesteldheid heb van blijdschap en dankbaarheid, aanbidding en gehoorzaamheid aan Gods Woord, nederigheid. Pas als ik zeer laag ben, kan de Here God mij opheffen (Psalm 113:5 t/m 8). Als ik steeds zoek te dienen, bereikt de kracht van de Heilige Geest mij en kan de gave die Hij mij gegeven heeft, vrucht voortbrengen, tot opbouw zijn van de gemeente. Daarom zegt Paulus: “Koestert geen gedachten, hoger dan u voegen” (Rom. 12:3) en “Weest onderling eensgezind, niet zinnende op hoge dingen, maar voegt u in het eenvoudige (Rom. 12:16).

Zo'n dienende houding meten we ons niet van de ene op de andere dag aan. De Here Jezus heeft ons deelachtig gemaakt aan Zijn goddelijke natuur (2 Petr. 1), maar die moet ons hele wezen doortrekken. Het is alleen in het leven in de Geest, in het wandelen in de Geest, vanuit de intieme gemeenschap met Heer, dat we leren dienen, daar waar geen plaats is voor het vlees, het op zichzelf gerichte leven. Bovendien gaat het gelijkvormig worden aan de Here Jezus altijd gepaard met lijden. Alleen als we de Heer toestaan Zijn werk in ons te doen, leren we dienen. Paulus zegt: “... te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare. Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare. Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u” (2 Cor. 4:10-12). Dat is bediening waardoor de gemeente opgebouwd wordt.

Formele en informele gemeenschap

Hoe we invulling geven aan “de gelegenheid ten nutte maken”, maakt in principe niet uit. Meestal zal dat vorm gegeven worden op een formele en een informele manier. Beide zijn belangrijk. Zelfs is het informele samenzijn eerder een afspiegeling van onze ware geestelijke staat, dan de formele samenkomst. Want waar het hart vol van is loopt de mond van over. Maken we die gelegenheid ten nutte? We hebben als mens gezelschap en gezelligheid nodig. Zo heeft de Here God ons geschapen. De gemeente biedt natuurlijk wat dat betreft een alternatief voor de gezelligheid die we in de wereld hadden en prijsgegeven hebben. We kunnen er de nodige aandacht, liefde en waardering verwachten. Maar moge de Heer ons samenkomen opheffen uit het stof, boven het aardse, tot daar waar Christus is. Het samenkomen is op Hem gericht. Vandaar dat Paulus de gemeente te Efeze aanspoort samen de Here toe te zingen.

Maar zo komt de individuele gelovige toch niet aan bod? Toch wel. Er ligt een geheim in samenzang en gezamenlijke aanbidding voor de Here, wanneer dit van harte geschiedt. Als alles op de Here gericht is, mogen we vertrouwen dat de Heilige Geest Zijn werk doet en in de nood van iedere gelovige voorzien wordt. Paulus vermaant de gelovigen in Thessalonica: “Wijst de ongeregelde

terecht, beurt de kleinmoedigen op, komt op voor de zwakken, hebt geduld met allen.” Dus het gaat niet automatisch. Daar is fijngevoeligheid voor nodig, wijsheid, geestelijk inzicht en onderscheid, geestelijke volwassenheid. Hopelijk is er op zondag tijd om zaken door te spreken of te bidden, maar vaak is er niet de gelegenheid. We mogen het niet van de zondag af laten hangen. Laten we meteen gehoor geven aan de stem van de Heilige Geest. De gemeente ontleent haar groei niet aan “de preek” en ook niet aan wat men “counseling” noemt, maar aan Hem die het Hoofd is, de Here Jezus Christus (Ef. 4:15,16).

De zorg voor elkaar

Als de Hebreënbrierschrijver uitlegt hoe we geroepen zijn om Gods huis te zijn, zegt hij eerst dat we ons oog moeten richten op Jezus (Hebr. 3:1-6) en daarna zegt hij: “... vermaant elkander dagelijks” (Hebr. 3:13). In hoofdstuk 10 vermaant hij de gelovigen eerst om in te gaan in het heiligdom (Hebr. 10:19-23) voordat hij hen opdraagt om op elkaar acht te geven om elkaar aan te vuren en hun eigen bijeenkomst niet te verzuimen, maar elkaar aan te sporen (Hebr. 10:24,25). Dat is de juiste volgorde. Eerst geeft Paulus de Efeziërs een uiteenzetting van de roeping van de Gemeente, over het met Christus gezeten zijn in de hemelse gewesten (Ef. 2:6), voordat hij zegt: “Ik vermaan u te wandelen waardig der roeping, waarmede gij geroepen zijt” (Ef. 4:1). Vanuit de voortdurende gemeenschap met God door de Heilige Geest volgt de zorg voor elkaar, kunnen we elkaar als priesters dienen. Zonder deze hemelse gerichtheid op de Here Zelf kan de Gemeente op het eerste gezicht goed lijken, kunnen er van allerlei activiteiten zijn, maar is er geen echte groei. Moge de Heer ons leren om de tijd die Hij ons geeft optimaal te gebruiken, voor de bouw van Zijn Huis.

Literatuur: [“Bethanië: Gods gedachte voor Zijn gemeente”, T. Austin-Sparks <http://www.austin-sparks.net/nederlands/002053.html>]]